

Pavel Jurutka

Česko

máš za odměnu

Fejetony 2009 – 2012

blog.iDNES.cz

Pavel Jurutka

Česko

máš za odměnu

Fejetony 2009 – 2012

blog.iDNES.cz

*Věnováno tatínkovi, který by s mnohým sice nesouhlasil
a hravě by spočítal, že se to nevyplatí tisknout, ale byl by
rád.*

© Texts : Pavel Jurutka

© Illustrations : Pavel Jurutka

© Graphic layout : Designfriendly, s.r.o., Peter Bližnák

Blogování je uklidňující, o něco víc návyková, ale hlavně svobodomyslná činnost. V knížce jsem pro vás vybral fejetony z let 2009 až 2012. Snad vás v této neutěšené době trochu pobaví, neboť jde o zpravodajství typického daňového poplatníka, který se sice občas rozzlobí, a jistě oprávněně, ale když nakonec zaplatí všechny složenky, ostříhá jabloně, vyčistí sifon v koupelně, a když ho právě nebolí záda ani zub, sedne na kolo nebo vyrazí pěšky, a je znovu fascinován rozmanitostí světa, ale hlavně krásou naší české kotliny. Inu, jak říkám: Česko máme za odměnu. Příjemné čtení.

P. J.

Obsah

Je přece správné chtít úspěch pro všechny	10
„Česko máš za odměnu,“ řekl mi svatý Petr	11
Svatý Petr zapomněl v naší koupelně notes	15
Svoboda, papuče, kameny a švestky	17
Kvůli Tatičku Klausovi se pohádalo samo Nebe	19
Máš zaplacený daně, uhlíři?	22
Zabil jsem Číslo 5, pánové!	25
Aida - etiopská otrokyně s pusou od majonézy	27
Tebe mi, Čejka, byl dlužen čert!	30
Od modrého pionýra k modrému wohnoutovi	32
Tradice a muslimové na Valašsku	34
Takhle sis' to, Ježíšku, přál?	36
Myši se mají hubit o Vánocích	39
Evropská unie je impotent	42
Jak Amíci nechytily valašského teroristu	44
Poselství Huberta, správce kořat z roku 1410	46
Proč rozdělujete republiku, páni politici?	47
Jak Čeněk německé kolegyni na kuří oko šlápl	50
Jen si, proboha, nestříhejte vlasy!	52
Jak je těžké být „chlap s gulama“	53
MUDr. Rath a skuteční lékaři	55
Vezměte si z mladých příklad. Alespoň jednou	57
Absták poživatelů sociálního státu	59
Na sprosté fauly musíte mít žaludek	60
Vaše podlomené zdraví pivo upevní a spraví!	61
Je po volbách. Tak ať se starají a my žijém!	63
Milá paní Poledňáková, maminky na tábor nepatří!	64
Když stvořil Pámbu Vysočinu, plakal	67
Za Brusel aneb realita budoucích dědečků	70
Vzhůru do kopce, mozkomorům navzdory!	72
Nevděčný úděl Blanických rytířů	74
Vysál jsem pavouka	75
Stávku jsem se rozhodl udělat osmého prosince	78

My všichni Českou poštou povinní	79
Nestíháte? Kupte si vánoční velrybu!	80
Nemůžu sehnat staré tepláky	82
Už jsou tady, holky, tak vydržte!	84
O milence všedního dne aneb Kup doutník a cvrčky!	86
Co všechno jste ochotni udělat pro svůj úspěch?	87
Lepší euforie z Jágrů než frustrace z politiků, pane Janečku!	89
Pátek třináctého aneb Jarda byl fajn chlap	90
Organismy k maturitě léty dotlačené	92
Daně platí střední třída, aby chudí nezabili bohaté	94
Co tu po nich zůstane - růžový tank a pach chamtivosti?	95
Zbourali jsme Štvanici. To jsme hrdinové	97
Pošlete dítě na tábor, vrátí se vám Rambo!	98
Norsko: Smutek a bída zlenivělé společnosti	101
Kdo nahradí Václava Klause?	102
Pozor, pane Rumpej, aby se Vám to taky nestalo	104
Ticho je temnota	105
Je těžké přinutit menšinu respektovat zákony?	108
O rozlité kávě Heleny Vondráčkové	109
Važte si facky, kterou vám vlepí Mistr	111
To jde, mít ve vlaku čisté WC, stevarda, nápoj a internet?	113
Homosexuálové se prý v Praze porvali se Šmouly	115
Naivní trouba, co poslušně zvonil klíči	116
Za komunistů byla děcka zanedbávaná	119
Proč už neslavíme sedmnáctý listopad?	122
Těžký život kulturních Čechů a Santa Klaus	123
Měl Pámbu tatínka?	125

Je přece správné chtít úspěch pro všechny

(O volebním hesle jedné politické strany.)

Když si skupina dvaceti lidí vyjela ráno na moře v malém motorovém člunu, bylo počasí slunečné, takřka ideální. Všichni se kochali pohledem na moře, popíjeli chlazené nápoje a vedli příjemné rozhovory s ještě před chvílí neznámými společníky. Motor tiše pracoval a po chvíli se člun natolik vzdálil od břehu, že se výletníkům naskytl krásný pohled na pobřeží.

Slunce pánilo už s polední vervou, když se člun díky proudům dostal poněkud dále na moře, než bylo v plánu. Posezení na dřevěných lavicích se po několika hodinách stalo nepohodlným, hovor ustal a osádka začala nervózně vyhlížet břeh. V jednu hodinu motor vynechal a ztichl. Po několika marných pokusech se muž, který motor obsluhoval, podíval na ostatní a ruku špinavou od oleje otočil palcem dolů.

„Co jste s tím dělal, člověče?!“ zaječela paní s drdolem sedící úplně vzadu. Několik dalších začalo rovněž lamentovat jeden přes druhého, jako by právě zjistili, že nepřivezli slíbené banány. Na přídi se vztyčili dva muži, starší a mladší, a začali prohledávat člun.

„Musíme veslovat,“ řekl ten starší a požádal trojici sedící na pravém boku, aby mu uvolnili místo. Člun se pohybem obou mužů mírně rozkolébal a ze skupiny na zádi se ozvalo ještě nervózněji: „Sedněte si, člověče, chcete nás všechny vyklopit? Oni se o nás postarají!“ A celá skupina kverulantů kývala souhlasně hlavami, semkla se k sobě ještě víc a s ještě větší zlobou sledovali každý pohyb ve člunu.

Na lavici vpravo se dva výletníci začali s nepřítomným pohledem modlit.

Břeh už bylo sotva vidět. Oba muži upevnili vesla a začali veslovat. Šlo to ztěžka, ale člun se po delší době opět pohnul. Vlny neustávaly a díky prostoru pro veslaře se kom-

fort ve člunu zhoršil. Po půl hodině pocítli muži u vesel únavu a břeh se jen neznatelně přiblížil. Ubylo pitné vody a ze zádi se ozval nervózní hlas: „Takhle nikam nedojedeme!“ Veslaře bez řeči vystřídala žena s mužem. Na přídi se vztyčil starší pán a začal sbírat láhve se zbytky vody. „Vodu rozdělíme tak, aby bylo dost pro veslaře,“ řekl a mladé ženě s dítětem podal slunečník. Odpočnutí muži se po chvíli opět vrátili k veslům. Na břehu se začaly rýsovat siluety domů. Až po západu slunce se vyčerpané čtveřici veslařů podařilo dostat člun ke břehu.

„Díky bohu,“ svorně řekla modlíci se dvojice.

Starší muž, pán, co obsluhoval motor, i žena s dítětem poděkovali veslařům.

„Díky vám,“ spílali kverulanti ze zádi, „jsme prožili nejhorší chvíle svého života! Budeme si stěžovat, my to tak nenecháme!“

...

Inu, je přece správné chtít úspěch pro všechny.

15.8.2009

„Česko máš za odměnu,“ řekl mi svatý Petr

(Podle tisku máme u nás aktuálně nejvyšší ceny energií.)

Číst noviny je dnes sebezničující. Tak vida: máme tady nejdražší energii široko daleko. Zvyšují se daně. Zdražuje se chleba a benzín už pro jistotu drahý je. Náš stát prohrává arbitráže jednu za druhou. A ti nejvyšší si to na jakési lodi u italských břehů rozdávají mezi sebou, zleva doprava napříč politickým spektrem. Máte mě vidět u voleb!

Když je člověkovu přes čtyřicet, vlastně trochu víc přes čtyřicet, energie už není nekonečná. Možná to znáte. K běžné provozní únavě přidá se drobný konflikt doma, v práci je nervozita kvůli krizi a k tomu přišel dopis z finančního úřa-

du a složenka s doplatkem za elektřinu. I přesto už jsem vyměnil všechny žárovky za úsporné a v rychlovarné konvici vařím fakt jen tolik vody, kolik se vejde do jednoho hrnku. Chodím a zhasínám. Jo, a od rána mě píchá pod lopatkou a je štěstí, že se mohu otočit alespoň celý. Člověk v takovém stavu jen těžko snáší zprávy z vrcholné české politiky. No máte mě vidět u voleb, blbečci!

Vztekle jsem vyplivl pastu do umývadla a ta bolavá záda jsem za hlasitého skřípění narovnal. Ze zrcadla mě při tom pozorovala podivná šedivá skvrna. Mračila se a pak na mě mrkla. Zastavil jsem vodu a nevěřicně zíral na tu záhadnou věc.

„Tak hele,“ řeklo to najednou, „nenadávej!“

Spadla mi brada.

Pak se ta věc zavlnila a vyplula do prostoru, aby se nakonec zhmotnila ve svatého Petra. Vážně. Nebyl větší než čínská váza po babičce. Ne že bych ho hned poznal, ale na kapse od pyžama měl takovou tu cedulku, jako mívají prodavačky v obchodech.

Stálo tam: „Svatý Petr, Jeho pravá ruka.“

Užasle jsem hleděl na cedulku.

„To my tam teď Nahoře máme,“ řekl svatý Petr, cedulku si pečlivě narovnal a pak ladně doplachtíl na okraj vany.

„Já vím, že nevěříš,“ povídá mi, „že vůbec nějaké Nahoře je, ale to teď tady neřešme, to je na dlouhý vysvětlování. Už vás bude, lidičky, sedm miliard, tak Starej nabral nový anděly. A abysme se poznali, máme tyhle cedulky.“ Povzdechl si: „Časy se mění. Ale to jsem nechtěl.“

Svatý Petr se odmlčel, podrbl se na svatém čele a pokračoval.

„Jo, už vím. Už tě chvílku pozoruju. Co si pořád stěžuješ, člověče? A nadáváš, a ještě k tomu sprostě. Abys věděl, Česko máš za odměnu! Co by za to jiní dali! Tak furt neremcej a utři si z brady tu pastu.“

Teprve teď jsem zavřel pusou. Svatý Petr pokračoval:

„Podívej. Je to tady mírný pásma, tak tu máš v létě teplo, že se můžeš koupat. A přitom není zas moc horko. A když je

